

ques s'hi congrián / y d'algues se vesteixen les prades dels anyells», *Ath.* I, 2d.

Dono testimoni d'algunes de les formes antigues i dialectals que s'aparten de les del català central. Ind. Pres. 3 *vest* (i Ind. Pres. 6 *vesten*) era encara general en el S. XIV: «... les armes que hom té cenyides són mijanceres entre aquelles que hom se *vest* e aquelles ab què hom fér ...» en l'*Obra de Mn. St. Jordi e de Cavalleria* dictada per Pere el Cerimoniós, c. 1380 (*CoDoACA* VI, 37); «vestirs nobles e ... de bella color, los quals vestirs *vesten* los hòmens delicats ... amadors de la vana glòria d'aquest món», Lull (*Contempl.* III, § 9). I fins en el XVI: «*meningae* són de la mateixa substància que és la part que cobren e *vesten*» deia el gironí OPou (*TbPu.*, 1575, 267). *AlcM* (§ 3) cita dos exs. en Lull correctes, de la forma *vest*, però li atribueix (§ 2b) un *vesteix* erròniament car el pasatge citat porta en pl. «lo bon hom se *vestí* son cilici e anà ... al peu de la alta muntanya, en què lo hermità ...» (*Merav.* I, § 7, Ag. I, 58.3).

No crec que la forma *vesteix*, conjugada a la incoativa, es trobi abans del S. XVII: «aquell Príncep se *vesteix* sempre de llana» a. 1695 (Lacav., p. 106a). A les Illes i P. Val. restà més fidel al vell tipus de conjugació, i en aquelles encara predomina incanviada la forma antiga, almenys en la llengua literària i més conservadora, tant a Menorca com a l'illa major; almenys tenim l'endevinalla: «dos homenets de la gatzulla ['casulla']: / com un se *vest*, l'altre 's despulla; —què és? —el fus i la filosa» (Camps Merc., *Folk. Men.* I, pp. 264, 271).

En estil més planer ja admeten els mallorquins la forma més moderna: «En venir sa primavera / que *vesteix* es camps de gala / ...», Tomàs Aguiló (c. 1850, *Poes. Mall.*, 101); «per ton carro euguinen / poltres superbes, y et *vesteix* molt cara / púrpura doble», Costa, *Horacianes*, 43; però *vest* en el llenguatge magnífic de Costa (supra), en la prosa doctrinal de M. Obrador (1904, *AlcM*) o en la combinació monosil·làbica de G. Roca i Reus (c. 1840): «Tu te'n vas, ve na Bel d'es cap d'un poc: / me n'entr, li parl, la tanc, no visc en lloc! / Al punt que prop de mi la veig que sèu, / li dic que *vest* molt bé, que té bon peu, / que tot és bo... se'n riu... la mir y ric: / y sens dir res, ja sap tot quant li dic» (JMBover, *BiEscrBal.* II, 280-3-4).

La forma *vist* és només dels valencians, i no pas recent ni plebea, ni peculiar de la 1.ª persona: «Puix que lo món ne Déu a mi no val / a rellevar la causa d'on só trist, / a mi plau bé la tristor que yo *vist*: / delit hi sent mentre yo-m trobe tal / ... / Així dispost, dolç me sembla l'amarch / ... / a temps, he cor d'acer, de carn e fust: / yo só aquell que-m dic Auziàs March!» (CXIV, 11c);¹ «Jhesuchrist ha dues vestidures ... en l'altra vida ... se *vist* la vestidura fort, de ferre», StVicentF (*Serm.* II, 153.8); «que pell de llop *visten* devall pell d'ovelles» (*Vuides i Donzelles*, 484); «... li dóna tal caiguda / a la veu, i als ulls negres raig tan trist / ... / sa bella cara de tristor se *vist*», GaGirona (*Seidia*, 173). La *í* valenciana s'explica com a resultat de la metafonia davant iod en les formes com

VĚSTĪO, VĚSTĪAT, mentre que el vocalisme *é* seria primer només el de *VĚSTRĪ* i les formes arrizotòniques, propagat després a les altres tetes. És encara l'ús valencià, tr. o refl.: «filla meua d'ulls negres i boca d'àngel, / *vist*-et a pressa, / que les gua(t)les ja canten / en la finestra; / ... / voràs, xiqueta, / que hui el cel i la terra / *visten* de festa», Escalante (*La Matinada de la M. de Déu*, vv. 8, 20).

SubjPres., que en llatí tenia iod (*VESTIAM, -TIAS, -TIAT*) i la conserva encara en els Ss. XIII-XIV: «no-s *vestia* de dol ... per negú altre parent ... sàl que puga portar gramàsia 8 dies ...»; per al conjunt d'aquestes formes de subjuntiu en *lía*, veg. la gramàtica de les *VidesR* (vol. I, 43), en les quals recordo també aquest subjuntiu (si bé, per una confusió de cèdules a p. 42 s'hi va citar *vestia-s* impf. 3 del f° 220v1, p. 340.3). Més tard es redueix al tipus comú, amb l'ajudament emmudida: «no-t *vestes*», 2.ª pers., *Decam.* VI, § 8, 368.5f.; «*vesta-s* una tuniceja blanca», *Ordin. Palatines* del Cerimoniós (*CoDoACA* v); «lo curat ... ell *vesta-s* de tots los vestiments per a dir missa ... y axí vestit, gires als esposats y faça-ls agenollar y diga-ls ...» en un «ordinari», que deu ser dels Ss. XVI-XVIII (*DAG.*, amb grafia *vestes, facels, diguels*). Els valencians, *vista*: «E si la mort no-m dugués tal ofensa / —fer mí absent d'una tan plasant vista— / no li graesc que de te<r>ra no *vista* / lo meu cors nuu, qui de plaer no pensa / de perdre ...» (no vesteixi de terra, no m'enterri, no em mati), Ausiàs XIII, 4c.

És dels verbs que tenien futur antic sincopat: «tenc sobre mi aquesta vestedura, que val 36 florins ... altre nit no la *vistré*, que millor és que-n sien *vestits* 40 pobres que no jo pecador», *Eiximplis* (rec. Ag. II, 305); però ja no a fi del S. XV: «se ... *vestiria* de la sua lúrea» (Villena, *Vita Christi*, § 7). Part. act.: «sia donat ... de gardacors *vestent*, meyns de peyl, 12 drs.; de gordacors *vistent* ab peyls, 18 drs.» ross., a. 1303 (Alart, *Docs. l. cat.*).

No dic gaire d'accs. peculiars, cosa ja ben atesa pels *DFa.*, *AlcM*, *Belv.*, *Lab.*, *DAG*. Cal rectificar l'opinió que s'ha expressat que sigui *bastir* i no *vestir* en l'acc. «tectònica», terme de paleta o terralló, 'revestir un marge, una paret, per consolidar-la', car és *vestir* el que ja apareix amb aquest valor des dels textos més antics (cf. *BDC* xx, 129), i de terres on mai no s'ha confós les dues labials: en *RMa.*, a l'article b. II. *aplannare* (p. 246) figura «*vestire* parietem» com a glossa de l'àrab *labbas al-hajit*;² «per grazons de marbre blanc, / nos en pujam a la sala / ... / *vestit* de launes d'argent / és lo mur, de gran valença, / esmaltat ...», Turmeda (*Co. Div. Mall.*, *NCL.*, 111). Com que quan una aspirant era admesa com a monja d'un convent li donaven l'hàbit, *vestir-la* prengué el sentit d'acceptar, 'admetre' aquella persona.

Com que els parents de Natana s'hi oposen i amenacen: «Natana anà a l'esgleja pregar la celestial regina que li acabtàs gràcia ab son fill con la abadesa e les altres dones la volguesen *vestir* a l'orde ... l'abadesa demanà de consell les dones si vulien ... que rehebés Nathana ...» (*Blanq.*, *NCL.* I, 119.21). Vulgarment